

Dosarul nr. 1ra-439/22
1-19127791-01-1ra-22032022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Toma Nadejda,

Judecătorii: Catan Liliana și Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Hîrcîială Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 26 februarie 2021, în cauza penală în privința lui

Hîrcîială Constantin xxxxxx, născut la
xxxxxx xxxxxx, originar și domiciliat
xxxxxx xxxxxx, xxxxxx xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.08.2019 – 26.02.2021;

Instanța de apel: 18.03.2021 – 10.11.2021;

Instanța de recurs: 22.03.2022 – 10.08.2022.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 26 februarie 2021, Hîrcîială Constantin a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă de 1 (un) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2 000 (două mii) unități convenționale, echivalentul sumei de 100 000 (una sută mii) lei.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare stabilită ui Hîrcîială Constantina fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 (un) an.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că, Hîrcîială Constantin, la data de 19.05.2019, în jurul orei 16:40 minute, aflându-se în nemijlocita apropiere de automobilul de serviciu de model „Dacia Duster” cu n/î xxxxxxxxal Inspectoratului Național de Patrulare, parcat pe str. Calea Ieșilor 73, mun. Chișinău, lângă stația terminus a troleibuzelor numărul 8, având ca scop de a-i determina pe ofițerii de patrulare ai Batalionului nr. 2 al Brigăzii de Patrulare al Inspectoratului Național de Patrulare, Antofica Sergiu și Chistruga Igor, care în cazul dat sunt persoane publice, să-și îndeplinească

necorespunzător atribuțiile de serviciu și anume, ca ultimii să nu-i întocmească proces-verbal cu privire la contravenția comisă, prevăzută de art. 236 alin. (1) din Codul contravențional, pentru depășirea limitei de viteză în timpul deplasării cu mijlocul de transport de model „Volkswagen Transporter” cu n/î xxxxxx xxxxxx și respectiv, în vederea neaplicării punctelor de penalizare, le-a oferit ofițerilor de patrulare Antofica Sergiu și Chistruga Igor, bani în sumă de 200 lei, în bancnote a câte 100 lei fiecare, pe care i-a pus în torpedoul automobilului de serviciu al ofițerilor de patrulare, așteptând decizia acestora de a nu-l sancționa contravențional, însă ultimii au refuzat primirea banilor și au sesizat Inspectoratul de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Hîrcîială Constantin, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal - *coruperea activă, adică oferirea personal, unei persoane publice, de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a îndeplini acțiuni contrar exercitării funcției sale.*

3. Avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Hîrcîială Constantin a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Hîrcîială Constantin să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal.

În motivarea apelului a indicat că, consideră sentința nominalizată ca fiind neîntemeiată, lipsită de suport normativ și factual, rezultă din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare și a probelor puse la baza acesteia.

A menționat că, urmărirea penală pe această cauză urmează a fi încetată, or, conform art. 275 Cod de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care: 9) există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală. Ordonanța de intentare a cauzei penale emisă de OUP IP Buiucani DP Chișinău este datată cu 21 mai 2019 iar infracțiunea este presupus a fi săvârșită la 19 mai 2019. Din momentul constatării faptului infracțiunii și acumulării materialului până la remiterea cauzei după competență au trecut mai mult de 3 zile. Astfel, consideră că în speță, cauza penală a fost pornită cu încălcarea competenței, fiind neglijate prevederile art. 269, 271 alin. (2), 273 Cod de procedură penală.

Partea apărării a menționat că, probele în speță au fost acumulate contrar prevederilor art. 93-94 Cod de procedură penală, considerând procesul-verbal privind examinarea obiectului din 15.07.2019 și procesul-verbal de examinare a informației inscripționate pe CD-R de model Esperanza din 25.07.2019 ca fiind ilegale, lipsite de suport normativ și factual, rezultate din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare, urmând a fi declarate nule integral.

Subsidiar, a menționat că, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute: ... prin provocarea ... persoanei la săvârșirea infracțiunii”. În

continuare relevând practica judiciară și prevederile Legii privind activitatea specială de investigații, nr.59 din 29.03.2012 potrivit căroră, investigatorului sub acoperire i se interzice să provoace comiterea de infracțiuni. Aceasta implică sarcina verificării atente a materialului probator administrat, astfel încât să prevină o condamnare a inculpatului care a acționat ca efect al provocării din partea agenților statului sau, după caz, din partea persoanelor private care acționează sub supravegherea agenților statului, întrucât ar exista riscul ca acuzatul să fie lipsit din start de dreptul la un proces echitabil, prin aceasta încălcându-se §1 art.6 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În desfășurarea apelului, partea apărării, avansând o analiză a probatoriului administrat în cauză, succedată de critici privind modul de apreciere a probelor, a indicat că, soluția adoptată de prima instanță este una neîntemeiată, eronată pasibilă de a fi parțial casată având în vedere erorile admise, mulțimea dubiilor și presupunerilor care nu au fost elucidate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021, apelul declarat de către avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului Hîrcîială Constantin împotriva sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 26 februarie 2021 fost respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a hotărîrii contestate.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, just a aplicat în speță normele de procedură penală și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat că, deși inculpatul Hîrcîială Constantin, atît la urmărirea penală, cît și în instanța de fond și apel nu a recunoscut vinovăția integral, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate s-a confirmat prin cumulul probelor administrate, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi:

- *declarațiile inculpatului Hîrcîială Constantin;*- *declarațiile martorului acuzării Antofică Sergiu;*- *declarațiile martorului acuzării Chistruga Igor;*- *raportul de constatare tehnico-științifică nr. 143 din 28.06.2019 (f.d. 34-40);*- *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19.05.2019 (f.d. 26-29);*- *procesul-verbal privind examinarea obiectului din 15.07.2019 (f.d. 68);*- *procesul-verbal privind examinarea informației inscripționate pe CD-R-ul de model "Esperanza" din data de 25.07.2019 (f.d. 69);*- *procesul-verbal privind examinarea actelor din 25.07.2019 (f.d. 66);*- *procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 04646679, întocmit la 19.05.2019 (f.d. 45);*- *image foto de pe mijlocul de măsurat viteza, pe care este imprimat automobilul de model*

„Volkswagen Transporter” al dlui Hîrcîială Constantin. Din fotografie dată rezultă că automobilul de model ” Volkswagen Transporter” se deplasa cu 63 km/h (f.d. 46);- tabelul repartizării forțelor și mijloacelor companiei Buiucani al Batalionului nr. 2 al Brigăzii de patrulare la data de 19.05.2019 (f.d. 47);- ordinul nr. 59 ef. din 23 mai 2019 privind numirea în funcția de subofițer de patrulare al Batalionului nr. 2 al Brigăzii de patrulare a INP al IGP al MAI (f.d. 48);- extrasul din ordinul nr. 253 ef. din 27 mai 2019, de numire în funcția «de ofițer de patrulare al Batalionului nr. 2 al Brigăzii de patrulare a INP al IGP al MAI (f.d. 49);- fișa postului nr. 252 din 12.06.2018 la funcția de subofițer de patrulare al INP al IGP al MAI (f.d. 50-56);- fișa postului nr. 253 din 12.06.2018 la funcția de ofițer de patrulare a Batalionului nr. 2 al Brigăzii de patrulare a INP al IGP al MAI (f.d. 57-63);- buletinul de verificare metrologică nr. 3.3.39-406 cu seria/nr. C 0117916, pentru Aparatul pentru măsurat viteza mijloacelor de transport de model „Hckpa-Bngeo” (f.d. 64);- informația GPS, privind amplasarea automobilului de serviciu cu nr. 9899, la data de 19.05.2019, în intervalul de timp 16.00 - 17.00, din care rezultă că echipajul dat de poliție era pe str. Calea Ieșilor (f.d. 65);- înregistrări audio, video stocate pe CD-R (f.d. 71);- corpuri delictive: mijloacele bănești și anume: două bancnote bănești cu valoarea nominală de 100 lei, cu următoarele serii și numere: F. 01792 252258, F. 0166 194611, cu anul de emisie 2015.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului Hîrcîială Constantin, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

La fel, a constatat că, prima instanță în mod întemeiat a încadrat acțiunile lui Hîrcîială Constantin în prevederile art. 325 alin. (1) Cod penal - *coruperea activă, adică oferirea personal, unei persoane publice, de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a îndeplini acțiuni contrar exercitării funcției sale.*

Astfel, referitor la temeiurile de achitare a inculpatului invocate de partea apărării în apelul depus și cu privire la elementele infracțiunii de corupere activă, prevăzută de art. 325 Cod penal, instanța de apel a reiterat următoarele:

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la alin.(1) art. 325 Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau a persoanelor publice străine.

Obiectul material sau *imaterial* al acestei infracțiuni îl reprezintă remunerația ilicită. Acesta se exprimă în bunurile, serviciile, privilegiile, avantajele, ofertele ori promisiunile sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine.

Datorită trăsăturilor sale particularizante, infracțiunea specificată la alin.(1) art.325 Cod penal nu are *victimă*.

Latura obiectivă a infracțiunii analizate constă în fapta prejudiciabilă care poate fi realizată prin săvârșirea a cel puțin unei acțiuni prevăzute în dispoziția

normei citate: promite, oferă ori dă bani, titluri de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, prestări servicii, privilegii sau alte avantaje unei persoane cu funcție de răspundere în domeniul public, ce nu i se cuvin, pentru ca acesta să îndeplinească, să întârzie sau să nu îndeplinească acțiuni ce țin de obligațiunile de serviciu ale agentului public, ori pentru a îndeplini o acțiune contrar acestei obligațiuni, precum și pentru a obține de la autorități distincții, funcții, piețe de desfacere sau o anumită decizie favorabilă.

Acțiunea prejudiciabilă prevăzută la art. 325 Cod penal, cunoaște următoarele trei modalități normative cu caracter alternativ:

- *promisiunea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin;*
- *oferirea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin;*
- *darea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.*

Vizavi de *prima* dintre modalitățile normative ale acțiunii prejudiciabile în cauză, este de menționat că promisiunea reprezintă angajamentul pe care corupătorul și-l asumă față de o persoană publică sau o persoană publică străină de a-i transmite în viitor - într- un termen determinat sau nedeterminat - remunerația ilicită, dacă acea persoană publică sau persoană publică străină va acționa în sensul dorit de corupător.

Promisiunea se poate realiza verbal, în scris sau în orice alt mod perceptibil pentru a ajunge la cunoștință destinatarului. De asemenea, promisiunea poate fi expresă sau implicită ori chiar aluzivă.

Chiar dacă foloasele promise pot să nu fie determinate sub aspectul calității și cantității, promisiunea trebuie să fie serioasă și nu vagă sau imposibil de realizat.

Promisiunea este un act unilateral al corupătorului. De aceea, pentru aplicarea răspunderii în conformitate cu alin. (1) art. 325 Cod penal nu contează dacă destinatarul promisiunii o acceptă sau o respinge.

În legătură cu cea de-a *doua* modalitate normativă a acțiunii prejudiciabile specificate la alin. (1) art. 325 Cod penal, consemnăm că oferirea se exprimă în prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine.

Oferirea trebuie să aibă un caracter precis, să se concretizeze într-o acțiune efectivă, reală și să aibă la bază inițiativa corupătorului. Nu este indispensabil ca oferirea să fie inteligibilă pentru oricare neinițiați. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația.

Ca și promisiunea, oferirea este un act unilateral al corupătorului. De aceea, pentru aplicarea răspunderii conform alin. (1) art.325 Cod penal, nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge. Este suficientă realizarea oferirii de către corupător.

Cât privește cea de-a *treia* modalitate normativă a acțiunii prejudiciabile

prevăzute la alin. (1) art. 325 Cod penal, darea constituie înmânarea, remiterea, predarea efectivă a remunerației ilicite de către corupător către persoana publică sau persoana publică străină. Spre deosebire de promisiune sau oferire, darea implică în mod necesar acțiunea corelativă de primire a foloaselor necuvenite, acțiune săvârșită de persoana publică sau persoana publică străină. Deci, darea nu mai este un act unilateral, ci un act bilateral, circumstanțe care la caz nu și-au găsit confirmare.

Pentru existența infracțiunii prevăzute la alin. (1) art.325 Cod penal în modalitatea de dare, nu contează dacă inițiativa săvârșirii infracțiunii a aparținut corupătorului sau persoanei corupte, dacă foloasele necuvenite au fost date din propria inițiativă a corupătorului sau acesta a cedat solicitărilor persoanei publice sau persoanei publice străine.

Respectiv, prin *corupere activă* se înțelege acțiunile intenționate ale oricărei persoane care promite, oferă sau acordă un avantaj, bunuri, bani, valori, prestări servicii, ce nu i se cuvin unei persoane cu funcții de răspundere ca agent public, direct sau prin mijlocitor, pentru ca acest agent public să acționeze sau să se abțină de a acționa în exercițiul funcțiunii sale oficiale în favoarea făptuitorului sau de a obține de la autorități distincții, funcții, piețe de desfacere sau o altă decizie favorabilă pentru sine sau pentru altă persoană.

Raportând circumstanțele menționate, instanța de apel a remarcat că, în speță s-a dovedit existența laturii obiective a infracțiunii de corupere activă, astfel că în acest sens, se reține că în actul de învinuire sunt formulate 2 modalități normative - **oferirea** și **darea**, însă cercetând cumulul de probe prezentat instanței de judecată, în cadrul cercetării judecătorești și-a găsit confirmarea doar o modalitate normativă a art. 325 alin.(1) din Codul penal incriminată inculpatului-**oferirea**, instanța de judecată constatând lipsa semnelor laturii obiective a modalității normative-**darea de bunuri sub formă de mijloace bănești**.

Sub acest aspect, instanța de apel a stabilit că Hîrcîială Constantin a oferit mijloace bănești în sumă de 200 lei moldovenești, persoanelor publice, în persoana ofițerilor de patrulare Antofica Sergiu și Chistruga Igor pentru ca aceștia să îndeplinească acțiuni contrar exercitării atribuțiilor sale și anume să nu documenteze faptul săvârșirii contravenției de către inculpat, care se manifesta prin depășirea vitezei de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum, fapte care au fost confirmate prin probe pertinente, concludente și utile.

La fel, prima instanță în mod întemeiat a luat în considerare conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 04646679, întocmit la 19.05.2019 de către ofițerul Chistruga Igor, pe numele lui Hîrcîială Constantin, prin care se confirmă faptul că inculpatul a fost sancționat contravențional în baza art. 236 alin. (1) din Cod contravențional (*f.d.45*), motiv pentru care a și fost stopat de ofițerii de patrulare.

Totodată, instanța de fond a ținut cont și de declarațiile inculpatului Hîrcîială Constantin date în cadrul ședinței de judecată, care de fapt a recunoscut faptele descrise supra, adică realizarea laturii obiective a infracțiunii de corupere activă, prin modalitatea normativă- „oferirea” și

declarațiile căruia coroborează cu alte probe administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată, însă instanța de judecată va aprecia critic argumentul inculpatului prin care își motivează comportamentul și anume faptul că el a interpretat fraza ofițerului de patrulare „ne lămurim” ca propunerea din partea ofițerului de patrulare de a oferi o suma de bani pentru a nu fi întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție.

Instanța de apel a menționat că, inculpatul și apărătorul acestuia au prezentat o versiune de apărare precum că Hîrcîială Constantin ar fi fost provocat de ofițerii de patrulare în săvârșirea acțiunilor de corupere activă. Însă, analizând minuțios dezbaterile judiciare, prin prisma probelor cercetate în cadrul ședinței de judecată, instanța a observat caracterul declarativ a provocării invocate. Or, apărarea s-a accentuat pe expunerea definițiilor și ideilor doctrinare ce țin de instituția provocării, a făcut trimitere la unele cauze ale CtEDO, precum și la hotărârile naționale, însă a evitat să descrie, să menționeze circumstanțele factice ale cauzei care ar demonstra prezența provocării în acțiunile agenților statului, la caz, ofițerilor de patrulare Antofica Sergiu și Chistruga Igor.

Sub acest aspect, instanța de apel a evidențiat că, Curtea Europeană a reținut faptul că există o provocare atunci cînd ofițerii implicați nu se limitează la investigarea activităților infracționale într-o manieră pasivă, ci exercită presiuni asupra persoanei în cauză în sensul determinării către comiterea unei infracțiuni, care în mod normal nu ar fi fost comisă, cu scopul obținerii de probe și acuzații.

În acest sens, raportând cele menționate supra, instanța de apel a stabilit că în cadrul cercetării judecătorești nu și-a găsit confirmarea prezența a celor trei condiții cumulative pentru a constata existența provocării în prezenta cauza penală și nici prezența circumstanțelor factice care ar confirma provocarea invocată. În consecință, instanța de apel a apreciat această versiune a apărării ca fiind doar o tactică de a evita răspunderea penală pentru fapta comisă, prin sfidarea prevederilor legale precum și a normelor morale, atitudine care nu poate fi admisă sau tolerată într-un stat democratic.

Astfel, îndeplinirea funcțiilor de serviciu de către colaboratorii de patrulare, nu pot fi perceput ca o provocare, or, la momentul documentării cazului contravențional, nu s-a constatat ca colaboratorii de patrulare ar fi indicat careva semne pentru a obține un venit ce nu le se cuvine.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului precum că fraza ofițerului de patrulare „ne vom lămuri” a fost percepută de inculpat în sensul ca o îndemnare să fie oferită o sumă de bani, or analizând cu atenție conținutul și consecutivitatea declarațiilor inculpatului se atestă faptul că această frază a fost pronunțată de către ofițerul de patrulare în contextul discuției privind existența probelor, care ar demonstra depășirea vitezei de către inculpat, în special inculpatul a declarat: *”... De el s-a apropiat un agent de patrulare, numele nu-i ține minte, care i-a cerut să prezinte actele, iar acesta i-a prezentat permisul de conducere și pașaportul tehnic. Ulterior, agentul de patrulare l-a întrebat unde se grăbește, și acesta a înțeles că a depășit limita*

de viteză. Iar l-a întrebat dacă a depășit cu mult viteza, agentul de patrulare i-a spus să i-a pașaportul tehnic și să vină în mașina de patrulare să se lămurească”. Astfel, coroborând declarațiile inculpatului cu declarațiile martorului Chistruga Igor, care a comunicat că ”... Eu i-am spus că a depășit limita de viteză, l-am invitat la automobilul de serviciu pentru a face cunoștință cu proba foto ” se constată că contextul pronunțării frazei ”să se lămurească” a fost expusă în contextul prezentării probelor care confirmă săvârșirea contravenției de către Hîrcîială Constantin, existența cărora este confirmată prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 19.05.2019 și anexa acestuia, imagine foto a aparatului de măsurat viteza ”HcKpa-Bugeo” 11802D pe care este imprimat automobilul de model „Volkswagen Transporter” al d-lui Hîrcîială Constantin. Din fotografia dată rezultă că automobilul de model ”Volkswagen Transporter” se deplasa cu 63 km/h (f.d. 45-46).

Deci, în speță, instanța de apel nu a constatat careva acțiuni percepute ca provocare, or, în cadrul cercetării judecătorești nu s-au stabilit careva încălcări ale drepturilor și libertățile fundamentale ale inculpatului.

Respectiv, instanța de apel a reținut că, inițiativa actelor de corupție a fost pornită de la inculpat, fapt care reiese din declarațiile date de acesta în cadrul cercetării judecătorești și faptul interpretării incorecte celor enunțate de către polițist, care apropiindu-se de automobilul de serviciu a ofițerilor de patrulare, din start a luat cu el banii, fapt care confirmă că acesta din urmă a avut intenția de a săvârși acțiuni de corupere activă.

În concluzie, instanța de apel, luând în considerare cumul de probe analizat, a constatat că în speță, a avut loc realizarea modalității normative a faptei prejudiciabile, prevăzute de art.325 alin.(1) din Codul penal–„**oferirea**”, adică prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Oferirea trebuie să aibă caracter precis, să se concretizeze într-o acțiune efectivă, reală și să aibă la bază inițiativa corupătorului. Nu este indispensabil ca oferirea să fie inteligibilă pentru oricare neinițiați. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația. Oferirea este un act unilateral al corupătorului, prin urmare, pentru aplicarea răspunderii conform art. 325 alin.(1) din Codul penal, nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau respinge. Este suficientă realizarea oferirii de către corupător.

Deci, inculpatul Hîrcîială Constantin a oferit, personal, unei persoane publice bunuri sub formă de mijloace bănești, ce nu i se cuvin, și care a avut loc la inițiativa corupătorului Hîrcîială Constantin.

În continuare, instanța de apel a reținut că la calificarea infracțiunii de corupere activă o importanță deosebită are și prezența calității subiectului special a **persoanei căreia i se oferă** bunuri care nu i se cuvin-persoană publică sau persoană publică străină,

În acest sens, instanța de apel a constatat că, prin prisma prevederilor art. 123 alin. (2) din Codul penal, Antofică Sergiu și Chistruga Igor, sunt persoane

publice, având în vedere că în sensul prevederilor legale Legii nr. 288 din 16-12-2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Subsecvent, instanța de apel a reținut că, inculpatul Hîrcîială Constantin, oferind personal lui Chistruga Igor și Antofică Sergiu, care sunt persoane publice, bunuri, sub forma de mijloace bănești în mărime de 200 lei, ce nu li se cuvin, pentru a îndeplini acțiuni contrar exercitării funcției sale, a realizat latura obiectivă a infracțiunii imputate, or potrivit pct.11.2.3 a fișelor de post nr.252 și 253 ale ofițerilor de patrulare Chistruga Igor și Antofică Sergiu, în obligațiile acestora intră constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor contravenționale potrivit legii.

În continuare, instanța de apel, efectuând o analiză a elementelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 325 Cod penal, a concluzionat că, a fost confirmat integral prezența în acțiunile inculpatului Hîrcîială Constantin a laturii subiective ale infracțiunii imputate, și anume prezența intenției directe, or, prin oferirea și dare a cei 200 lei colaboratorilor de patrulare, inculpatul a urmărit scopul de a nu fi cercetat contravențional, și anume să nu fie întocmit în privința sa procesul-verbal cu privire la contravenție în temeiul art.236 Cod contravențional pentru depășirea limitei de viteză în timpul deplasării cu mijlocul de transport de model „Volkswagen Transporter” cu n/î DB AH 969 și respectiv, în vederea neaplicării punctelor de penalizare.

Așadar, în speță, intenția s-a dovedit prin faptul că Hîrcîială Constantin se aștepta ca agenții publici să acționeze într-un anumit mod în favoarea sa, în special să nu documenteze cazul legat de săvârșirea contravenției și ca urmare să nu fie aplicate punctele de penalizare. Prin urmare, din actele procedurale examinate, s-a stabilit existența unui semn obligatoriu al componenței de infracțiune prevăzute de art. 325 din Codul penal și anume scopul infracțiunii, concretizat prin neaplicarea punctelor de penalizare, fapt dovedit prin declarațiile a însăși inculpatului. Însă pentru aplicarea răspunderii penale în conformitate cu prevederile art.325 alin.(1) din Cod penal, nu este obligatoriu ca scopul infracțiunii să fie realizat.

În acesta ordine de idei, instanța de apel a ajuns la ferma convingere că la capitolul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, careva încălcări nu au fost identificate și just se conchide asupra existenței în acțiunile lui Hîrcîială Constantin a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 325 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, apărătorul prin apelul depus critică sentința primei instanțe din punct de vedere că nu a fost demonstrată vinovăția inculpatului, însă instanța de apel a considerat că acest fapt este declarativ, or s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului din ansamblul probelor cercetate și menționate mai sus.

La fel, instanța de apel a respins alegațiile apelantului cu referire la faptul că, cauza penală a fost pornită cu încălcarea competenței materiale a organului de urmărire penală, iar în aceeași succesiune apărarea indică asupra nulității probelor acuzării prin prisma prevederilor art. 94 din Codul penal, și anume indică asupra nulității procesului- verbal privind examinarea obiectului din

15.07.2019 și procesului-verbal de examinare a informației inscripționate pe CDR-R de model "Esperanza" din 25.07.2019 ca fiind ilegale, lipsite de suport normativ și factual.

Instanța de apel, făcând trimitere la jurisprudența națională cu privire la problemele de interpretare a competenței organului de urmărire penală și a procurorului, a evidențiat că, în conformitate cu prevederile art.257 din Codul de procedură penală, urmărirea penală se efectuează în sectorul unde a fost săvârșită infracțiunea sau, la decizia procurorului, în sectorul unde a fost descoperită infracțiunea ori unde se află bănuitul, învinutul sau majoritatea martorilor. Constatând că această cauză nu este de competența sa sau că urmărirea penală poate fi desfășurată mai operativ și mai complet de către un alt organ de urmărire penală, ofițerul de urmărire penală este obligat să efectueze toate acțiunile de urmărire penală ce nu pot fi amânate și apoi să înainteze cauza procurorului pentru ca acesta să decidă trimiterea ei organului de urmărire penală competent. Dacă locul săvârșirii infracțiunii nu este cunoscut, urmărirea penală se efectuează de organul de urmărire penală în a cărui rază de activitate a fost descoperită infracțiunea sau se află domiciliul bănuितului, învinuitului.

Totodată, instanța de apel făcând trimitere la jurisprudența națională cu privire la valabilitatea probelor administrate de organul de urmărire penală cu încălcarea normelor privind competența materială, a reținut că nu se pot declara nule toate actele din simplu motiv că s-au încălcat normele procesuale privind competența după materie sau persoană la urmărirea penală. Astfel, actul de pornire a urmăririi penale nu este afectat de nulitate dacă a fost adoptat de un alt organ decât cel căruia îi revenea efectuarea urmăririi penale. S-a mai menționat că încălcarea normelor juridice privind competența după materie sau calitatea persoanei la urmărirea penală nu poate genera nulitatea tuturor actelor cauzei penale. Astfel, actele: de sesizare a organului de urmărire penală (art.262-264 CPP); de începere a urmăririi penale și cele care s-au efectuat în temeiul art. 254, 257 alin. (2) din Codul procedură penală se vor considera legale. Legiuitorul nu delimitează, după anumite criterii, competența organelor de urmărire penală și a procurorilor în materia începerii urmăririi penale. Potrivit art. 272-273 din Codul procedură penală, organele de urmărire penală, indiferent de competență, sânt în drept să dispună începerea urmăririi penale, care se confirmă de procuror. Astfel, dacă și a fost încălcată competența după materie sau persoană de către procuror, actul de sesizare a instanței este valabil și instanța este obligată să examineze cauza în baza probelor administrate nemijlocit în fața judecătii. Astfel, probele administrate în instanță prin intermediul constatărilor tehnico-științifice și medico-legale, expertizelor, documentelor și declarațiilor martorilor/părții vătămate, pot fi examinate și apreciată relevanța, concluziunile și utilitatea lor pentru rezolvarea cauzei. Respectivul mijloace de probă, chiar dacă și au fost colectate și fixate de un organ de urmărire necompetent, pot fi administrate și verificate independent la etapa judecătii. Atunci când se ridică excepții de nulitate bazate pe nerespectarea competenței materiale sau după calitatea persoanei, nu putem

exclde toate probele din dosar. În asemenea situații, instanțele de judecată urmează să argumenteze excluderea probelor nule din dosar în dependență de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, a posibilității administrării unor probe, viciate la faza urmăririi penale (audierilor părții vătămate, a martorilor de către procurorul care nu deținea competența de efectuare a urmăririi penale), ce se verifică în judecată, cu asigurarea dreptului la apărare a inculpatului. În concluzie, la îndeplinirea măsurilor prevăzute de art. 100-101 din Codul procedură penală, fiind constatată derogarea de la reglementările competenței materiale ori personale, instanța de judecată este în drept să se pronunțe, după caz, prin sentință de condamnare ori de achitare, dar nu și de încetare a procesului penale invocând art. 391 alin. (1) pct. 6) din Codul procedură penală.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a respins solicitarea apărătorului de declarare a nulității procesului-verbal privind examinarea obiectului din 15.07.2019 și procesului-verbal de examinare a informației inscripționate pe CD-R de model "Esperanza" din 25.07.2019, fiind solidară cu poziția primei instanțe, or, actele menționate au fost întocmite de către organul competent.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut că la materialele cauzei penale sunt suficiente probe ce confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului Hîrcîială Constantin privind comiterea faptei ce i se incriminează, nefiind necesare și administrate alte probe, după cum invocă apărătorul.

Or, prima instanță corespunzător a dat apreciere probelor administrate, inclusiv a declarațiilor martorilor, aceștia fiind preîntâmpinați de răspunderea penală ce o poartă conform art. 311, 312 Cod penal, având în vedere și faptul că inculpatul Hîrcîială Constantin, atît în calitate de învinuit, cât și ulterior de inculpat nu a recunoscut vinovăția sa.

Cu privire la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului Hîrcîială Constantin, instanța de apel acordând eficiență deplină prevederilor art. 7, 61, 75-76, 90 Cod penal, a concluzionat că prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Cu privire la pedeapsa complementară stabilită inculpatului, la stabilirea cuantumului amenzii, prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul Hîrcîială Constantin are la întreținere doi copii minori. În ca sens, instanța de apel notând că urmează a se asigura respectarea drepturilor acestora în coraport cu consecințele ce survin în urma executării pedepsei și nu se va ridica la limitele maximale prevăzute de art.325 alin. (1) din Codul penal, prevăzute pentru amendă.

Respectiv, în baza celor menționate supra, instanța de apel a concluzionat că prima instanță a stabilit în mod întemeiat inculpatului Hîrcîială Constantin pedeapsa complementară obligatorie sub formă de amendă, în mărime de 2 000 unități convenționale.

Astfel, instanța de apel a considerat că soluția adoptată de către prima instanță în speța dată își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Hîrcîială Constantin, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare pe o perioadă de 1 (unu) ani, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 (un) an și cu aplicarea unei amenzi în mărime de 2 000 (două mii) unități convenționale, echivalentul sumei de 100 000 (una sută mii) lei, va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte inclusiv, ce ține de comportamentul său.

5. Avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Hîrcîială Constantin, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) 12) și 16) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Hîrcîială Constantin să fie achitat, or, după caz, solicită aplicarea prevederilor Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În argumentarea recursului, reiterând motivele cererii de apel, menționează că, în urma analizei complexe a tuturor probelor acumulate la prezenta cauză penală consideră că în privința inculpatului urma a fi emisă o sentință de achitare.

Partea apărării susține că, instanța de apel nu a dezbătut sub nici o formă argumentele părții apărării cu privire la provocare și a făcut abstracție la divergența declarațiilor martorilor, astfel fiind adoptată o decizie neîntemeiată pasibilă de a fi parțial casată având în vedere erorile admise, mulțimea dubiilor și presupunerilor care nu au fost elucidate.

Totodată, partea apărării, invocând prevederile Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, menționează că, în cazul în care instanța de recurs va considera plauzibilă poziția părții acuzării, atunci solicită aplicarea amnistiei cu dispunerea absolvirii de pedeapsa complementară stabilită inculpatului.

6. Procurorul a depus referință la recursul declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În opinia procurorului, instanța de apel just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corespunzător corect a stabilit vinovăția lui Hîrcîială Constantin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

7. Examinând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de

recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Conform practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat de partea apărării, se constată că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, însă nu face trimitere la un careva temei concret pentru declararea recursului din cele prevăzute exhaustiv în punctul invocat.

Astfel că Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că toate temeiurile prevăzute de norma menționată supra, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal menționează că pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica motivele concrete în ce constă dezacordul recurentului cu decizia contestată, or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul părții apărării prin constatări subiective constituie o derogare de la regula unui proces contradictoriu în condițiile egalității armelor.

Mai mult, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate de către apărare, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Hîrcîială Constantin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este

unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Totodată, analizând esența criticilor formulate, se atestă că partea apărării se referă și la aceea că fapta nu a fost săvârșită de către inculpatul Hîrcîială Constantin, din care motiv solicită achitarea acestuia, respectiv invocând și prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, partea apărării consideră că lipsesc careva probe care ar demonstra că anume Hîrcîială Constantin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Potrivit materialelor cauzei se atestă, că prima instanță a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului Hîrcîială Constantin, a fost demonstrată pe deplin, astfel încadrând acțiunile acestuia în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, soluție menținută și de către instanța de apel.

Prin urmare, judecând apelul declarat, instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului Hîrcîială Constantin, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, a fost demonstrată prin cumulul de probe administrate la materialele cauzei și cercetate suplimentar în ședința instanței de apel.

Așadar, nu pot fi reținute argumentele părții apărării precum că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, or, din conținutul deciziei contestate rezultă cu claritate că instanța de apel, a apreciat obiectiv cumulul de probe, constatând că argumentele apărării despre nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate se combat prin totalitatea de probe cercetate în ședința de judecată care demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului Hîrcîială Constantin în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

Or, afirmațiile respective nu generează achitarea inculpatului Hîrcîială Constantin precum s-a solicitat în cererea de recurs.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Hîrcîială Constantin, astfel just concluzionând că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în **pct. 4-4.1.** al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 09 martie 1999*).

În acest context, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, invocată de recurent, Colegiul penal constată că aceasta la fel nu poate fi reținută, deoarece partea apărării a invocat supra și eroarea de drept prevăzută de pct. 8) al alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în temeiul căreia a susținut că fapta nu a fost săvârșită de Hîrcîială Constantin și a solicitat achitarea inculpatului, astfel că invocarea erorii de drept prevăzute la pct. 12) este una contradictorie. Mai mult, în acest sens instanțele de fond s-au expus în mod temeinic și deplin, încadrând just acțiunile inculpatului în baza prevederilor art. 325 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când *norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*, Colegiul penal constată că, aceasta nu poate fi reținută, deoarece acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare, iar la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze similare, anterior a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

Or, recurentul nu aduce nici un exemplu similar care contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție. Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referire partea apărării și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate.

Astfel, Colegiul penal atestă că în speță nu își regăsește confirmare eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală, care ar impune casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către apărătorul inculpatului.

Totodată, deși avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Hîrcîială Constantin invocă prin cerere aplicarea în privința acestuia a prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, cu eliberarea acestuia de executarea pedepsei penale complementare stabilită lui Hîrcîială Constantin, Colegiul penal ține să menționeze că această chestiune poate fi soluționată doar la etapa executării pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 469-472 Cod de procedură penală.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera

casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Hîrcîială Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui **Hîrcîială Constantin xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **02 septembrie 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion